

ЕЛИН ПЕЛИН

РАДОСТ

chitanka.info

От Два дена вече Велес е свободен. Камбаните бият радостно, тържествено и улиците са пълни с народ и войници. Гражданите, зашеметени и възбудени от новото и неочеквано щастие, тичат нагоре-надолу и се усмихват радостно на всеки срещнат войник. Всеки е приbral в къщата си по няколко от тия мили гости и сърцето му е пълно с българска гордост. Мъките и страшните спомени от довчерашното робство бяха забравени и душите,upoени от сладкия миг на свободата, тържествуваха.

Валеше ситен дъжд. Някъде ехтеше буйна войнишка песен и мътен Вардар я повтаряше с шум.

В една тясна улица вървеше малко десетгодишно момче и от време се спираше под наведените стрехи да се скрие от дъжда.

То бе мушнало ръце в джобовете на изтърканите си панталони и светлите му очи следяха любопитно минувачите. То дълго изглеждаше групите войници, които, придружени от граждани, минаваха из улиците или влизаха с весел и оживен говор в близките къщи.

Когато минаваха войници, непридружени от никого, то тръгваше близко след тях, разглеждаше плахо шинелите им, копчетата им, пушките им, минаваше пред тях, като че искаше да им каже нещо,слушаше се в техния мъжки гърлест говор и някак сконфузено изоставаше назад и пак се спираше под някоя стряха.

Войниците минаваха и никой не обръщаше внимание на него, никой не разбираше какво търсят и какво искат неговите живи детски очи.

Дъждът продължаваше да вали. Детето тръгна по улицата, слезе на моста, дето движението бе по-голямо, мушна се из навалицата и пак почна да изглежда войниците. С особено любопитство то се спря пред мустакатия часови, който стоеше с пушка на моста. Колко хубав, колко непостижим му се виждаше той брадясал юнак.

— Чично, чично! — каза момчето, като се приближи. Ала една вълна от войници на коне изтопурка на моста и ги раздели. Войникът застана мирно и строго. Детето видя това и когато конница замина, то не посмя вече да извика, а тръгна пак назад.

Един млад войник, с китка на гърдите, бързо премина, като свиреше с уста.

— Чично, чично! — викна му плахо момчето.

Ала войникът не чу и замина.

След него мина стар, брадат опълченец с широк шинел.

— Чичо — викна след него детето, ала гласът му се задави от вълнение и опълченецът го не чу.

Ето че по стария калдъръм в завоя на улицата се чу умерен и жив конски тропот. Зададе се бързо млад конник. През рамото му висеше сабя. Кончето хвъркаше под него и под копитата му изскачаха искри. Какъв хубав войник!

Детето отвори уста да извика, но конникът се изгуби като светкавица.

Тогава детето седна на прага пред един затворен дюкян и заплака. По зачервените му от влажния въздух страни се търколиха едри детски сълзи и закапаха една след друга. То се сви на купче и захълца задавено от плач. Детето продължаваше да плаче и да търка с ръце очите си.

— Защо плачеш, защо плачеш? — му каза един мъжки глас.

Като свали ръце от лицето си, то видя през замъгления си от сълзи поглед, че пред него стои младият хубав войник с китката на гърди.

— Защо плачеш, мъничко? — питаше го дружески той. Лицето на детето се проясни.

— Нямаме си войник — каза през сълзи то.

— Защо си нямаете войник, а?

— Живеем чак на края и сме сиромаси, затова никой не дойде у нас — разплака се пак детето.

Тия детски сълзи, така сърдечни и наивни, трогнаха войника. Той разбра детското сърце. В техния дом не бе влязъл български войник. През прага на тяхната бедна къщичка не бе пристъпил ни един от тия мили, желани от години гости и огорчената детска душа плачеше обидена.

— Стани, стани — каза войникът. — Ето, аз ще дойда у вас — искаш ли ме?

Лицето на детето се проясни от щастлива усмивка.

— Искам те — каза то и се улови за шинела му. — Ела у нас! Мама и баба са приготвили баница.

— Добре, добре — каза войникът, — хайде заведи ме! Дай си ръката!

Детето даде ръка на войника и го поведе из кривите улички.

Слънцето на щастието изсуши веднага сълзите по мъничкото хубаво лице.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.